

[Adam Møller.]

vanskeligheder i dag, hvor vi har forskellige ansættelsesformer for folk, der udfører det samme arbejde, og hvor vi endog har det forhold, at det samme arbejde aflønnes højst forskelligt, alt efter om den pågældende er ansat på tjenestemandsbasis eller er ansat på overenskomstbasis.

Men jeg skal ikke, således som hr. Ivar Nørgaard, fortabe mig i at græde over spildt mælk, selv om jeg selvfølgelig godt forstår, at det måske er mere nærliggende at gøre det, når man selv i så høj grad har været med til at spilde mælken. Jeg synes ikke, at denne historiske fremstilling, som vi fik her fra den socialdemokratiske ordførers side, var en korrekt fremstilling. Jeg synes, den som i så mange andre tilfælde — og også i andre lande i og for sig — var udtryk for en tillempning af historien efter det behov, som den pågældende havde for at få en bestemt ensidig opfattelse af tingene.

De kritiske bemærkninger, som blev gjort om en fastlåsning af tjenestemænd i bestemte stillinger, forbavsede mig noget. Forholdet er jo det, at samtlige de forslag, der indeholdes i dette tillæg til normeringsloven for 1968-69, forudgående er behandlet i lønningsrådet. Jeg ved jo, at foruden en række personaleorganisationer og andre partier er også socialdemokratiet repræsenteret i lønningsrådet, og når forslagene er godkendt og udtryk for den indstilling, der er i lønningsrådet, så er det vel også et udtryk for, at man nødvendigvis må arbejde med den lov, vi har. Det er jo nødvendigt bl. a. af hensyn til tjenestemændene, som har berettigede interesser i ikke i årevis at fungere i stillinger, som de ikke kan få tjenestemandsansættelse i på grund af, at lovgivningsarbejdet er gået i stå på disse områder. Det er jo i høj grad af interesse for disse tjenestemænd, at de får en normeringslov, og jeg hilser derfor med glæde, at man fremsætter et sådant forslag om tillæg til normeringsloven.

Jeg mener også, at forslaget er udtryk for et rimeligt mådehold; jeg mener, det indeholder det nødvendige, men det indeholder ikke noget ud over det nødvendige, det foregriber ikke mulighederne for en fremtidig rationalisering, en fremtidig rationalisering, som naturligvis de nuværende rege-

ringspartier og den nuværende regering i allerhøjeste grad har i sigte.

Det kan jo heller ikke være ubekendt, hvis man foretager en gennemgang af forslaget, at vel er der et betydeligt antal nye stillinger, men der er jo også et meget betydeligt antal stillinger, der modsætningsvis er nedlagt, således at den reelle udvidelse er begrænset til de steder, hvor en udvidelse er nødvendig.

En af de største udvidelser er jo udvidelsen af politiet. Når man ved, at vi her i landet kun har ca. 1 færdselsbetjent pr. 8.000 køretøjer, så må man vel indrømme, at det er en nødvendig udvidelse, der sker af politietaten. Andre steder sker disse udvidelser, simpelt hen for at man kan aftage dem, der er uddannet inden for de pågældende etater med henblik på en tjenestemandsstilling, således at man også kan give dem den tjenestemandsstilling, som er stillet dem i udsigt.

Som nævnt af ministeren ved forslagets fremsættelse har der ikke fundet en ordinær normeringslovbehandling sted siden finansåret 1966-67, og det foreliggende forslag er derfor en opsamling af de ændringer, som har vist sig påtrængende nødvendige i den forløbne 2 års periode.

Udskyldelse af normale årlige normeringslove er næppe fremmende for tryghed og arbejdsklima på statens arbejdspladser, og det må derfor håbes, at forslag om og vedtagelse af normeringslove snart igen må komme ind i normal rytme, hvilket jo ikke har kunnet være tilfældet, så længe tjenestemandskommissionen ikke har afsluttet sit arbejde.

Det må derfor også hilses med glæde, at den højtærede lønnings- og pensionsminister på ny har taget et initiativ til at fremme en løsning af de påtrængende problemer igennem den tilskyndelse til en færdiggørelse af arbejdet, som ministeren har givet kommissionen.

Udsættelse af normeringslove har mange ulemper. Det skaber besvær for den smidiggørelse og tilpasning af arbejdet, som altid med mellemrum vil være nødvendig på et så omfattende arbejdsområde som statens, og for de ansatte er ulemperne ikke mindre. Blandt statens ansatte sker fortjente oprykninger jo ofte efter princippet: 7 år for